

SYLVIA DAY

The background of the entire cover is a dark, almost black, surface. Scattered across this surface are several pink lily flowers and their petals. One large, fully bloomed lily is positioned in the upper right quadrant. Below it, several individual petals are scattered, some showing the delicate veining and color gradients of the flower. The lighting is dramatic, highlighting the soft texture of the petals against the dark background.

NEW YORK TIMES -MENESTYSKIRJAILIJA

Kuolleista
palannut vaimo

Niin lähellä

vai synkkä
petos?

TAMMI

SYLVIA DAY:

CROSSFIRE-SARJA:

Sinulle paljastettu (2012, suom. 2012)

Sinusta heijastettu (2012, suom. 2013)

Sinuun kiedottu (2013, suom. 2013)

Sinun vallassasi (2015, suom. 2015)

Sinun omasi (2016, suom. 2016)

BLACKLIST-SARJA:

Niin lähellä (2023, suom. 2024)

Sylvia Day

Niin
lähellä

SUOMENTANUT SIIRI HORNSBY



TAMMI

HELSINKI



Englanninkielinen alkuteos *So Close* ilmestyi 2023 Yhdysvalloissa.

Copyright © 2023 by Sylvia Day, LLC. All rights reserved.

Printed in the United States of America.

First published in the United States by Rönin House,
an imprint of Sylvia Day LLC.

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Siiri Hornsby 2024

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-6579-7

PAINETTU EU:SSA

*”Olemme mekin pari:
kaksi pohjiaan myöten riekaleista sielua,
jotka intohimo ja kuolema ovat sitoneet
lähtemättömästi yhteen.”*

– LILY

Shannalle

"Ei ole tosiasioita, on vain tulkintoja."

– FRIEDRICH NIETZSCHE

1

Witte

Juhlat kuhisevat elämää, ja silti aistin ympärilläni vain yhden hahmon, kaikista merkittävimmän: työnantajani vaimon, joka on kuollut jo monta vuotta sitten. Äärettömässä yössä kimalteleva Manhattan kietoutuu pilvenpiirtäjän kattohuoneiston ympärille. Lattiasta kattoon ulottuviin ikkunoihin painautuu pilviä, jotka vuoroin peittävät, vuoroin paljastavat kaukana alhaalla häämöttävän mustanpuhuvan Keskuspuiston ja sen tekojärven. Tuulenpuuskat huojuttavat tornitaloa miltei huomaamattomasti ja saavat sen narahtelemaan, mutta haikea ääni peittyi musiikin ja puheensorinan alle.

Tunnelma lasiseinien sisällä on pingottunut. Ilmassa kipinä uhkaava sähkö, joka syntyy vääjäämättä, kun kilpakumppanit suljetaan puolueettomaan tilaan. Vastapuolet pörhistelevät höyheniään, mutta vetävät etiketin rikkomisen ja kasvojensa menetyksen pelossa raatelukynnet ja torahampaat piiloon, vaikka sitten väliaikaisesti ja vasten tahtoaan.

Illan juhlatilaisuus on järjestetty uuden apteekkikosmetiikan tuotesarjan kunniaksi. Paikalla on Manhattanin nuorta

eliittiä, toisin sanoen liuta liiankin kaunista ja liiankin rikasta väkeä. Vieraita yhdistävät niin tiiviit ystävyys-suhteet kuin surullisenkuuluisat riidatkin. On herra Blackille kunniaksi, että hän on onnistunut kokoamaan kotiinsa niin moninaisen – ja jakautuneen – joukon.

Vieraat ovat asemoineet itsensä mahdollisimman otollisesti kuin shakkipelissä konsanaan. Herra Blackin pitkäaikaisimpana ystävänä tunnettu Ryan Landon ja Blackin liikeyritys Gideon Cross seisovat avaran olohuoneen vastakkaisilla laidoilla ja jatkavat näin ylisukupolvista vihanpitoa. Niin ikävää kuin epäsope onkin, en voi kuin ihaila sitä, miten rehellisesti miehet toisiaan inhoavat.

Paikalla ovat myös herra Blackin pääviholliset – hänen velipuolensa Ramin ja Darius, jotka sabotoivat häntä aina, kun hyötyvät siitä itse. Ja sitten on Amy, Dariusin vaimo ja koko salissa ainoa nainen, joka ei vilkaisekaan Blackia. Ei edes vaivihkaa.

Avainpelaajien välisiä paikkoja täyttää valikoima tositv-julkkiksia ja vaikuttajia, malleja ja muusikoita. Glittermekoista ja leveistä ikkunoista heijastuu valonvälähdyksiä, kun puhelimiin tallentuu määrättömästi selfieitä, jotka jaetaan myöhemmin miljoonille seuraajille. Moni firma maksaisi näiden ihmisten julkaisemasta mainossisällöstä huikeita summia, mutta heitä ei ole tarvinnut ostaa paikalle. Kutsu herra Blackin kattohuoneistoon on lottovoitto, kuten sekin, että pääsee lähelle Crossia ja hänen vaimoaan Evaa, maailman suosituinta pariskuntaa ainakin medianäkyvyyden mittapuulla.

Varmistan katseellani, että tarjoilijat ovat läsnä mutta huomaamattomia, jakavat cocktailpaloja ja virvokkeita ja siivoavat pois pöydille jätettyjä kristallilaseja ja arvokkaita posliinilautasia.

Ruusupuisten pöytien sterlinghopeaisilla kansilla komeilee Blacklist-lajikkeen liljoja ylellisen runsaissa kimpussa, jotka tuovat tilaan kiinnostavaa tekstuuria ja glamouria ilman ylimääräistä väriä tai tuoksua. Taustalla soiva musiikki on eloisaa ja modernia. Laulaja itse on paikalla ja nojailee seinään käsivarsi jonkun naisen vyötäisillä ja huulet tämän leualla. Hän katsoo Blackia, mutta katse kääntyy minuun juuri, kun älykelloni värähdys ilmoittaa uusista vieraista.

Siirryn eteisaulaan.

Sisään lipuu tyylikäs tummaverikko epäkäytännöllisissä piikkikoroissa, ja tiedän saman tien, että työnantajani viettelee hänet myöhemmin. Naisen käsipuolella on komea herrasmies, mutta viis siitä. Hän antautuu kyllä, kuten kaikki muutkin ennen häntä.

Nainen muistuttaa edesmennyttä rouva Blackia: hänellä on mustat hiukset, viekoittelevan vihreät silmät ja syvänpunaiset huulet. Hän on oikea kaunotar, mutta silti pelkkä valju jäljitelmä herra Blackin vaaliman muotokuvan naisesta. Kuten kaikki muutkin ennen häntä.

Nyökkään ja tervehdin pariskuntaa ja tarjoudun ottamaan naisen hartiahuivin, mutta avulias kavaljeeri ehtii hätiin ensimmäisenä.

”Kiitos”, nainen sanoo, kun seuralainen ojentaa himmeänhohtavan huivin käteeni. Sana on osoitettu minulle, mutta naisen huomio ja katse ovat jo kiinnittyneet herra Blackiin. Vaikka Black on tarkoituksella vetäytynyt salin laitamille, hänen pitkää varttaan on mahdoton olla huomaamatta. Hänen olemuksensa on kuin roihuava pätsi, joka pysyy kurissa ainoastaan ankaralla tahdonvoimalla. Herra Black on mies, joka rajaa liikkeensä ehdottomaan minimiin ja onnistuu siitä huolimatta hohkaamaan tulta ja tappuraa. Näen, kuinka vaikeaa uuden vieraamme on irrottaa katsettaan illan isännästä ja siirtyä tarkastelemaan juhlaväkeä.

Blackin sisar Rosana seisoo hallitsevalla paikalla ikkunoiden edessä. Pitkällä ja tummalla kaunottarella on yllään turkoosi helmikirjailtu mekko. Olkapäillä lepäävät kiiltävät mahonginruskeat hiukset luovat näyttävän kontrastin hänen vieressään seisovaan viileänvaaleaan Eva Crossiin, joka on verhonnut pienikokoisen ja kurvikkaan vartalonsa eleganttiin, haaleanroosaan silkkiin. Eva ja Rosana ovat yhdessä uuden tuotesarjan kasvat, ja vaikka naiset ovat keskenään kovin erilaiset, molemmat ovat lööppien ja sosiaalisen median lemmikkejä.

Vilkaisen Blackia nähdäkseni, miten hän suhtautuu uusimpaan tulijaan. Näen sen, mitä odotinkin: valppaan, keskittyneen katseen. Hän tarkastelee naista, ja hänen leukapielensä kiristyvät. Ilmiselvää se ei ole, mutta vaistoan karvaan pettymyksen ja sitä seuraavat itsesytyökset.

Hetken ajan herra Black oli toivonut, että tulija olisi hän. *Lily*. Nainen, jonka henkeäsalpaava kauneus on vangittu Blackin makuuhuoneen seinällä riippuvaan valokuvaan ja jonka kaikkialle ulottuva voima piinaa koko kotia ja sen isäntää. On riipaisevaa, että Black etsii Lilyä jokaisesta näkemästään naisesta.

Lily oli jo poistunut Blackin elämästä, kun minut pestattiin, joten tunnen hänet vain postuumisti, mutta työssäni satun kuulemaan jos jonkinlaista. Lilyn ihastuttavuus on yleisesti tunnustettu tosiasia, ja monen mielestä hän on edelleen kaunein olento, jota maa on päällään kantanut. Vaikka liljaa merkitsevä etunimi kuulostaa herkältä ja hauraalta, tuttavapiiri muistaa Lilyn itsenäisenä, terävä-älyisenä ja arkailematomana. Hän kuuluu olleen lempeä ja kannustava, hauska ja hyvin muita huomioiva, mikä on minun nähdäkseni paljon parempi piirre kuin se, että hakee huomiota itseensä.

Olin pitkän aikaa näiden vähäisten havaintojen ja mieliteiden varassa, kunnes koitti eräs tuskallinen yö, jona herra Black joi itsensä sekavaan tilaan eikä enää kyennyt tukah-

duttamaan sisikuntaansa raastavaa raivokasta surua. Silloin ymmärsin, kuinka hämmästyttävä valta Lilyllä on häneen yhä; tunnen Lilyn mahdin aina, kun näen hänen valtavan muotokuvansa Blackin sänkyä vastapäätä.

Lilyn valokuva on Blackin huoneen ainoa väriäiskä, mutta ei kuva sen takia pomppaa silmille. Pysäyttävän siitä tekee hänen katseensa, joka on kiihkeä ja läpitunkeva.

Kuka Lily sitten olikin, hänen rakkautensa Kane Blackiin riudutti heidät molemmat. Tuo pakkomielle oli ja on edelleen herra Blackin elämässä kaikkein vaarallisinta.

Seuraan katseellani, kun uusiin vieramme luovii väkijoukon läpi ja jättää seuralaisensa päästäkseen lähemmäs herra Blackia. Hän hehkuu tulipunaisessa leningissään, mutta on silti vain koiperhonen, jota Blackin liekki vetää puoleensa.

Suosittu aikakauslehti on julistanut Blackin hiljattain yhdeksi vuoden seksikkäimmistä miehistä. Hän on melkein kolmekymmentäkolme ja niin hyvätuloinen, että hänellä on varaa minuun, englantilaissyntyiseen hovimestariin jo seitsemännessä sukupolvessa – hovimestariin, joka on koulutettu hoitamaan tilanteen kuin tilanteen arkihuolista äärimmäisiin kriiseihin. Herra Black on etäinen ja sulkeutunut, mutta silti naiset hakeutuvat hänen luokseen ilman itsesuojeluvaiston häivääkään. Heidän ahkerista yrityksistään huolimatta Black pysyttelee visusti varattuna. Hän on leski, joka on edelleen pyhästi ja peruuttamattomasti naimisissa.

Useimmiten Blackilla on seuralaisenaan solakka vaaleaverikko, joka nytkin seisoskelee lähistöllä yllään hohtavaa norsunluuta ja helmiä. Hän on herra Blackin äiti, mutta vieras ei arvaisi yhteyttä, ellei se olisi laajalti tiedossa. Aliyah kätkee hyvin muutakin kuin vain ikänsä. Ainoa vihje hänen luonteestaan piilee manikyryissä: pitkät kynnet on viilattu muodikkaaseen mantelinmuotoon, mikä saa ne näyttämään petolinnun kynsiltä.

Käännyn pois päällysvaatekomerolta, ja jostakin kuuluu samppanjapullon poksahdus. Seuraa kristallisten lasien iloista kilinää, ja keskustelujen ääni palautuu tasaiseksi huminaksi. Designerkorkokenkiä kopisee ja kapsuttaa pienen omaisuuden verran mustilla marmorilaatoilla, joiden moitteettoman puhdas kiilto luo niin nestemäisen vaikutelman, että lattia muistuttaa tyyntä, öistä ulappaa. Herra Blackin asunto on malliesimerkki maksimalismista: tummaa puuta, luonnonkiveä, paksua nahkaa ja taljoja, ja tuo kaikki tummissa sävyissään tekee tilasta yhtä tyylikkään ja maskuliinisen kuin sen omistajakin on.

Tyttäreni mukaan herra Black on saanut siunauksena epätavallisen komean ulkomuodon ja kirouksena jotain, joka on kuulemma sitäkin vetävämpää: totisen ja tuiman kiihkeyden. Siinä, että on kerran rakastanut syvästi ja sen jälkeen omistautunut surulleen niin antaumuksella, on väkevää vetovoimaa. Sellaista luoksepääsemättömyyttä ei tyttäreni mukaan voi vastustaa.

Eikä saavuttamattomuus ole pelkkää esitystä. Lukuisista seksisuhteistaan huolimatta Black on varattu sanan syvällisimmässä merkityksessä. Lilyn muisto kalvaa häntä edelleen. Hän on pelkkä tyhjä kuori, mutta olen ajan mittaan oppinut rakastamaan häntä kuin isä poikaansa.

Jostain kuuluu liian äänekestä naisen naurua. Selvästi seurausta liiasta juomisesta. Mutta naurava nainen ei ole ainoa, jolta puuttuu kohtuus. Jonkun huolimattomasta otteesta lipeää samppanjalasi, joka pirstoutuu lattialle lasinsirujen tunnistettavalla, riitasointuisella säestyksellä.

2

Witte

”**S**aatoitko hänet ulos, Witte?”

Herra Black astuu keittiöön seuraavana aamuna yllään Savile Rowilta hankittu puku ja tismalleen oikein solmittu solmio, joista kumpikaan ei kuulunut hänen asuvarustukseensa ennen minun palkkaamistani. Minä koulun hänet herrasmiesten mittatilausvaatteiden yksityiskohtaiseen maailmaan, ja hän oli innokas oppilas.

Ulkoisesti on vaikea erottaa sitä hiomatonta nuorukaista, joka pestasi minut kuusi vuotta sitten tuoreena leskenä ja niin surun murtamana, että ensitöikseni jouduin vastailemaan ihmisten lukuisiin kyselyihin ja osanottoihin. Ajan myötä herra Black valjasti tuskansa palavaan kunnianhimoon. Sen ja poikkeuksellisen älynsä avulla hän sai elvytettyä lääkealan yrityksen, jonka hänen isänsä oli kavaltamalla ajanut konkurssiin.

Ja uskomatonta kyllä, hän onnistui siinä – erinomaisesti.

Käännyn ja asetan herra Blackin aamiaislautasen huolellisesti mustalle marmoripäällysteiselle saarekkeelle jo aiemmin kattamieni aterinten väliin. Munia, pekonia, tuoreita hedel-

miä – isäntäni vakioamupala. ”Saatoin. Neiti Ferrari lähti, kun olitte suihkussa.”

Black kohottaa toista tummaa kulmaansa. ”Ferrari? Ei kai?”

Minua ei yllätä, ettei hän tullut kysyneeksi naisen nimeä, surettaa vain. Hänelle ei merkitse mitään se, keitä naiset ovat, ainoastaan se, että he tuovat mieleen Lilyn.

En ole koskaan nähnyt Blackin välittävän aidosti yhdestäkään muusta naisesta kuin sisarestaan Rosanasta. Rakastajatarilleen hän on toki aina kohtelias. Huomaavainenkin heitä tavoitellessaan. Mutta suhteet jäävät aina yhteen iltaan. Hän ei ole koskaan lähettänyt naisille kukkia, soittanut flirttailevia puheluita saati sitten illastanut heidän kanssaan. En alkuunkaan tiedä, miten hän kohtelee naisia intiimeissä tilanteissa. Käsitksessäni herra Blackista on aukko, joka ei kenties koskaan täyty.

Black ottaa kahvikupin, jonka olen laskenut hänen eteensä, ja hänen ajatuksensa ovat selvästi jo päivän aikataulussa – tuorein rakastaja on pyyhkiytynyt muistista ikuisiksi ajoiksi. Black ei juuri nuku ja tekee aivan liikaa töitä. Noin nuoren ihmisen suupielissä ei kuuluisi olla noin syviä uurteita. Olen nähnyt hänen hymyilevän ja kuullut jopa nauravan, mutta ilo ei koskaan ulotu silmiin asti. Herra Black ei elä elämäänsä vaan sietää sitä.

Olen kehottanut häntä pitämään taukoa ja nauttimaan saavutuksistaan. Hän ehtii kuulemma nauttia elämästä sitten, kun on kuollut. Lilyn luokse pääseminen on hänen ainoa todellinen tavoitteensa. Kaikki muu on vain ajan tappamista.

”Hoidit eiliset juhlat mainiosti, Witte”, Black sanoo hajamielisesti. ”Kuten tietysti aina, mutta kuitenkin. Ei kai kehumisesta haittaakaan ole?”

”Ei ole. Kiitos.”

Jätän hänet syömään ja lukemaan päivän lehden ja siirryn pitkää peiliseinäistä käytävää pitkin asunnon yksityiseen osaan, jota hän ei jaa kenenkään kanssa. Sievä neiti Ferrari on

viettänyt yön kattohuoneiston toisella puolella sijaitsevassa makuuhuoneessa, joka on tarkoituksella sisustettu kirkkaanvalkoiseksi ja steriiliksi ja siten täysin erilaiseksi kuin muu koti. Sellaisessa tilassa Lily ei viihtyisi, ikään kuin se yksin riittäisi estämään hänen haamuaan näkemästä ja tietämästä, mitä huoneessa tapahtuu.

Minut oli vasta otettu palvelukseen, kun Black osti silloin vielä rakenteilla olleen tornitalon kattohuoneiston. Hän oli valvonut sisätilojen suunnittelun silmä kovana materiaali-valinnoista seinien ja ovien sijoitteluun. Silti asunto ei tunnu vastaavan hänen tyyliään. Hän on valinnut jokaisen huonekalun ja koriste-esineen rakkaan Lilynsä maun mukaan. Hän ei halunnut uutta alkua vapaana vaimonsa muistosta; hän vain tarvitsi kaupunkiasunnon ja piti huolen siitä, että vaimovainaa pysyi mukana. Kaikkialla melkein kaikki muistuttaa Lilystä. Siinä mielessä minusta tuntuu, että tuntisin hänet.

Tyylikäs. Dramaattinen. Sensuelli. Tumma – synkkä ja tumma.

Pysähdyn Blackin makuuhuoneen kynnyksellä, minne asti tuntuu äskeisen suihkun kosteus. Pariskunnalle räätälöidyt sviitit kattavat koko asunnon toisen puoliskon vaatehuoneineen, joista on läpikulku samanlaisiin marmorilaatoitettuihin kylpyhuoneisiin ja yhteiseen olohuoneeseen.

Naisen sviitistä näkee Billionaires' Rowille ja Hudsonjoelle leveän, korkean sängyn jalkopäästä ja Lower Manhattanille oikeanpuoleisesta ikkunasta. Ylellisesti kalustettuun ja yltäkyläisesti sisustettuun huoneeseen lankeaa iltaisin auringonlaskun roihuava valo, joka lämmittää vedenalaista värimaailmaa ja runsaita kukkakimppuja, jotka Black on pyytänyt vaihtamaan muutaman päivän välein. Lilyn sviitti on alati valmiudessa ja odottaa naista, joka oli poissa jo ennen kuin huone oli hänen. Melkein jokaiseen esineeseen on kirjottu

tai painettu nimikirjaimet *LRB*, aivan kuin varmuudeksi Lilylle, että tila kuuluu yksinomaan hänelle. Vaatehuoneessa ja lipastonlaatikoissa on vain hänen vaatteitaan, ja yksityisessä kylpyhuoneessa kaikki tuotteet, mitä tarvita saattaa.

Hylätyksi jäämisen tyhjän kaiun pitäisi oikeastaan tahrata kaunis sviitti, mutta silti huoneessa on erikoinen lataus – kuin jonkinlainen elämän esiaste.

Lily on läsnä, näkymätön mutta aistittavissa.

Blackin sviitti on verrattain koruton. Sänkyyn on valittu kevyt ja yksinkertainen runko, jotta mikään ei veisi huomiota valtavalta valokuvalta, joka hallitsee huonetta Blackin nukkumasijan vastapäisellä seinällä. Lipastonvetimiin ja lakanoihin on painettu heraldisia liljoja. New York levittyy ikkunoiden alla kuin hopeatarjottimella, mutta sänky on käännetty niin, että siitä näkee vain Lilyn kuvan. Se kuvastaa hyvin Blackin tapaa elää elämäänsä: välinpitämättömänä maailmaa kohtaan ja kauan sitten poistuneen naisen pauloissa.

Blackin päivä päättyy Lilyn seurassa. Muotokuva on viimeinen asia, jonka hän nukkumaan mennessään näkee, ja ensimmäinen asia, johon katse herätessä kohdistuu. Toisin kuin Lilyn sviitti, Blackin huone on kuin hauta, viileä ja aave-
maisena äänetön, vailla pienintäkään elonmerkkiä.

Käännyn pois päin koillisikkunoiden näkymistä Keskuspuistoon, ja katseeni kiinnittyy naiseen, jonka kuolematon täydellisyys on vangitsevaa. Kuva on intiimi ja maanläheinen. Luonnollisen kokoinen Lily lepää petaamattomalla sängyllä keskivartalo valkoisen lakanan peitossa ja sorjat käsivarret pitkien mustien hiusten lomassa. Huulet ovat suudelmista turvonneet, posket punaiset, silmät himokkaasti ja omistavasti sirrillään. Tuhkanvaalea seinä taustanaan Lily houkuttelee katsojaa luokseen kuin seireenin kauniilla, koukuttavalla ja tuhoisalla laululla.

Kerran jos toisenkin olen huomannut tuijottavani kuvaa virheettömien kasvojen ja voimakkaan aistillisuuden lumoissa. Jotkut naiset kietovat miehet verkkoihinsa yksinkertaisesti vain olemalla olemassa.

Lily oli kovin nuori, häthätää kaksikymppinen, ja jätti silti lähtemättömän vaikutuksen kaikkiin tapaamiinsa ihmisiin. Ja aviomiehensä hän jätti kärsimään epäilysten, syyllisyyden ja sydäntä raastavien kysymysten kouriin... kysymysten, joiden vastaukset hän vei mukanaan vetiseen hautaansa.

Voiko ketään uskoa, jos keneenkään ei voi luottaa?

Kane Black on surun murtama, kuolleen vaimonsa muiston vanki. Eräänä päivänä hän kohtaa New Yorkissa naisen, joka on kuin lumoavan Lilyn kuva. Nainen muuttaa saman tien Kanen ylelliseen kattohuoneistoon.

Mutta kaikki eivät ole valmiita hyväksymään Lilyn paluuta.

Yksi heistä on Kanen äiti, piinkova bisnesnainen Aliyah. Toinen on Kanen käly Amy, joka on saanut kärsiä liikaa.

Salaisuuksien verkko sitoo naiset toisiinsa, ja heidän keskellään on mies, joka uskoo saaneensa vaimonsa takaisin. Eikä Kane aio luopua onnestaan suosiolla.

”KOUKUTTAVA JÄNNÄRI.”

Glamour

